

Ekspedisjon til katakombene

Jeg satte meg i en taxi i Paris, og kjørte bort til de ekle katakombene. Men det er det arkeologer gjør, oppdager gamle ting. Jeg heter ~~Frank~~ er 17 år, og en ung arkeolog.

Jeg ble ringt opp av en fransk arkeolog som hadde funnet en helt ny avdeling i katakombene, jeg gruet meg litt. Jeg så meg i selv i side-speilet på bilen, der så jeg det bustete brune håret mitt, de blå øynene og den lyseblå skjorten. Jeg hadde ikke hatt tid til å fikse meg, jeg måtte bare hive meg på et fly til Paris. Taxien var framme, jeg så på regningen, betalte han og gikk ut av bilen. Jeg så meg rundt, bare turister. Hvor er han?

``Bonjour`` Sa en stemme bak meg, jeg snudde meg. Der sto han. ``Hallo`` Svarte jeg, han smilte til meg. ``Klar til å dra ned og se den nye avdelingen? Den er ganske stor, bare det jeg har sett. Og den stopper ikke der!`` Sa han med fransk aksent, og et stort smil. Han hadde svart hår, brune øyne og litt gule tenner. ``Oui, oui!`` Svarte jeg.

*

Vi gikk ned gangen til katakombene, hodelyktene våre lyste opp gangen. Den franske arkeologen viste vei. Det stinket råttent! Vi gikk gjennom lange ganger. Jeg likte meg ikke her.

Jeg hørte noe! Jeg snudde meg, pulsen steg! Jeg begynte å få panikk. ``Ehhh, bare en rotte``
Sa Brent (jeg har endelig funnet ut navnet).

Vi gikk videre, men pulsen min var fortsatt høy. Vi kom til et avsperrert omerådet. Vi klatret over. Det sto et skilt på fransk, jeg skjønnte det ikke, det sto på fransk. Men det hadde et utropstegn.

Brent var plutselig borte, jeg hadde vært opptatt med å finne ut hva som sto på skiltet. ``Brent?`` Hvuset jeg. ``Brent!`` Sa jeg litt høyere. ``Brent!!`` Ropte jeg av mine lungers kraft. Ikke noe svar. Jeg hørte noe bak meg, jeg ropte ikke, tenk om det var noe eller noen andre enn Brent! Beina mine skalv og stivnet til. Jeg skulle aldri ha blitt med! Jeg prøvde å puste rolig, men det ble pesing. Noe knurret i mørket. Jeg skrudde av lykten, og begynte å løpe. Det eller den kom etter meg, jeg hørte at den løp. Jeg hadde ingenting å forsvare meg med. Jeg svingte brått til høyre, så venstre. Løp nedover så fort jeg kunne. Så stoppet jeg plutselig, jeg skjønnte ikke hvorfor. Men så fant jeg det ut, jeg hadde truffet en vegg av knokler. Det knakte når jeg begynte å løpe igjen. Blodsmaken kom i munnen min, det sved i hodet.

Jeg begynte å hoste, lufta var skikkelig dårlig. Jeg fikk ikke nok luft til å fortsette å springe.

Så jeg stoppet, det var veldig dumt av meg. Noe bet meg i foten, nå så jeg hva det var. Det var en ulv, en uvanlig stort ulv! Jeg sparket den av meg, den klynket. Jeg så en stige langt bort i gangen. Jeg sprang mot den med ulven hakk i hæl. Jeg hoppet på stigen, den hoppet etter meg.

Jeg klatret opp. Hendene mine var røde, beinet mitt svei etter bittet. Jeg kastet opp kumlokket, også så jeg to lys komme rett mot meg. Så ble alt svart. Jeg våknet i en sykeseng, der sto Brent. ``Hvil deg nå`` Sa han og smilte. ``Hva skjedde?`` Spurte jeg. ``Når du kom opp fra katakombene ble du truffet hardt av en bil. Men hvil deg nå, du trenger det.`` Sa han. Også sluknet jeg.